

לזכוכית ולבדולח

The 24.5 dialogue **Bold** swift נקשרו באדריכלות graffiti **Semibold** המאה ה-20 afflux 1847... **Regular**

הדסה_קו Hadassa_Line © 2011-2015 מיכל סהר, הגילדה
Michal Sahar, hagilda

Hadassa_Line 9/13

Glass and **Regular** crystal were viewed, in the context of twentieth-century architecture, as representing new horizons, a better society, and an **Bold improved living environment**. The idea of an all-revealing "glass house" exposed to the landscape outside, and thus giving rise to a free-flowing dialogue between the private and the public, was related to the idea of utopia. The glass house (1951) that the Italian-Brazilian architect Lina Bo Bardi (1914–1992) **Semibold** constructed for herself on a hilltop overlooking a valley on the outskirts of São Paulo, and the Ciccillo Matarazzo Pavilion designed in 1957 by a team of architects lead by Oscar Niemeyer at the heart of an urban park, are translated in Ann Lislegaard's work into a new entity: a modernist hotel deep within a tropical jungle, which is

לזכוכית ולבדולח **Regular** נקשרו באדריכלות המאה ה-20 משמעויות של אופקים חדשים, חברה טובה יותר וסביבת חיים משופרת. הרעיון של בית זכוכית הנמנע מהסתרה וחשוף החוצה אל הנוף, בזרימה חופשית של **Bold דו־שיח בין הפרטי לציבורי**, נקשר לאוטופיה. "בית הזכוכית" (1951) שבנתה לעצמה האדריכלית האיטלקייה-ברזילאית לינה בו בארדי (1914-1992) על גבעה בפאתי סאו־פאולו; וביתן סיסילו מטרזו (Ciccillo Matarazzo) שתכנן ב-1957 צוות אדריכלים בראשות אוסקר נימאייר, בלב פארק אורבני, לשיכון הביינאלה לאמנות עכשווית של סאו־פאולו — **Semibold** מיתרגמים בעבודתה של אן ליסלגארד לישות חדשה: מלון מודרניסטי בתוככי ג'ונגל טרופי, שנפלש על-ידי גבישי בדולח. האנימציה מוקרנת על שני מסכים באינטראקציה משתנה ובלתי מסונכרנת, תוך פרישה בלתי ליניארית של דימויים וטקסטים (על מסך שני) המשכתבים קטעים מתוך עולם הבדולח (1966) — ספרו של הסופר וההוגה

